

Звіт з теорії алгоритмів

Домашнє завдання 3, варіант 7

Яквоенко Олена

Завдання полягає у виборі мінімальної вартості призначення n виконавців на n задач так, щоб кожен виконавець отримав рівно одну задачу і кожна задача була призначена рівно одному виконавцю.

Угорський алгоритм (Hungarian Algorithm)

поліноміальний метод розв'язання задачі призначення з часовою складністю $O(n^3)$. Алгоритм поступово перетворює матрицю витрат так, щоб мінімально можлива сума призначень могла бути знайдена через нульові елементи.

Крок 1. Формування матриці витрат

Створюємо квадратну матрицю C , де кожен елемент - це вартість призначення виконавця i на задачу j .

Крок 2. Row Reduction

Для кожного рядка обчислюємо мінімальний елемент і віднімаємо його від усіх елементів рядка.

Це гарантує наявність принаймні одного нуля в кожному рядку.

Крок 3. Скорочення стовпців

Проводимо аналогічне зменшення для кожного стовпця.

Після цього матриця містить множину нулів, які є потенційними призначеннями.

Крок 4. Покриття нулів мінімальною кількістю ліній

Мета — накрити всі нулі найменшою кількістю горизонтальних та вертикальних ліній.

- Якщо кількість ліній = n , ми можемо знайти оптимальне призначення.
- Якщо ні — матриця потребує подальшої трансформації.

Крок 5. Побудова нової матриці

1. Знаходимо мінімальний некритий елемент (δ).
2. Віднімаємо його від усіх *некритих* елементів.
3. Додаємо δ до елементів, що знаходяться на перетині ліній.

Це створює нові нулі, дозволяючи побудувати повне призначення.

Крок 6. Повторення

Повертаємось до кроку 4 доти, доки можливе повне призначення.

Крок 7. Побудова оптимального призначення

Серед нулів вибираємо такі, щоб:

- у кожному рядку був рівно один вибір,
- у кожному стовпці — теж рівно один.

Крок 8. Визначення мінімальної вартості

Сумуємо $C_{i,p(i)}$, де $p(i)$ — колонка вибраного нуля.

```
#include "hungarian.hpp"
#include <limits>
#include <queue>
```

```
namespace assign {
```

```
// matchR[i] = j — у якій колонці стоїть одиниця (нуль у редукованій матриці)
```

i) для рядка i

//cost — мінімальна сумарна вартість за оригінальною матрицею C_in
std::pair<std::vector<int>, long long>

hungarian_min_sum(const std::vector<std::vector<long long>>& C_in) {
 const int n = (int)C_in.size();

// Локальна копія матриці витрат, яку будемо модифікувати
std::vector<std::vector<long long>> C = C_in;

// 1) Row reduction (редукція по рядках)

```
for (int i = 0; i < n; ++i) {  
    long long mn = C[i][0];  
    for (int j = 1; j < n; ++j)  
        if (C[i][j] < mn) mn = C[i][j];  
    for (int j = 0; j < n; ++j)  
        C[i][j] -= mn;  
}
```

// 2) Column reduction (редукція по стовпцях)

```
for (int j = 0; j < n; ++j) {  
    long long mn = C[0][j];  
    for (int i = 1; i < n; ++i)  
        if (C[i][j] < mn) mn = C[i][j];  
    for (int i = 0; i < n; ++i)  
        C[i][j] -= mn;  
}
```

// побудова "графа нулів" (zero-graph)

// adj[i] — перелік стовпців j, для яких C[i][j] == 0.

// На цьому двобічному графі будемо шукати максимальне пароспівставлення (row ↔ col) використовуючи DFS

```
auto build_zero_graph = [&](std::vector<std::vector<int>>& adj){  
    adj.assign(n, {});  
    for (int i = 0; i < n; ++i)  
        for (int j = 0; j < n; ++j)  
            if (C[i][j] == 0)
```

```
adj[i].push_back(j);
};
```

```
// matchC[v] = u — стовпець v уже "зайнятий" рядком u; -1 — вільний
// used — відмічає стовпці, які вже пробували в цьому DFS.
```

```
auto dfs = [&](auto&& self, int u,
            const std::vector<std::vector<int>>& adj,
            std::vector<int>& matchC,
            std::vector<char>& used) → bool {
    for (int v : adj[u]) if (!used[v]) {
        used[v] = 1;
        if (matchC[v] == -1 || self(self, matchC[v], adj, matchC, used)) {
            matchC[v] = u;
            return true;
        }
    }
    return false;
};
```

```
// Граф нулів
```

```
std::vector<std::vector<int>> adj;
std::vector<int> matchC(n, -1); // стовпець → рядок (поточне пароспівста
влення)
std::vector<int> matchR(n, -1); // рядок → стовпець (фінальний результа
т)
```

```
// - шукаємо максимальне пароспівставлення на графі нулів;
// - якщо воно вже perfect (розмір n) — готово, обчислюємо відповідь;
// - інакше будуємо мінімальне покриття нулів, знаходимо delta, коригу
ємо матрицю та повторюємо
while (true) {
    // 2.1) Побудували граф нулів по поточній C
    build_zero_graph(adj);
```

```
std::fill(matchC.begin(), matchC.end(), -1);
```

```
// 2.3) Прагнемо знайти matching максимальної потужності
```

```
int msize = 0;
```

```
for (int i = 0; i < n; ++i) {  
    std::vector<char> used(n, 0);  
    if (dfs(dfs, i, adj, matchC, used))  
        ++msize;  
}
```

```
// 2.4) Якщо вже є perfect matching ( $|M|=n$ ), формуємо matchR і повер  
таємо результат
```

```
if (msize == n) {  
    for (int j = 0; j < n; ++j)  
        if (matchC[j] != -1)  
            matchR[ matchC[j] ] = j;  
  
    long long cost = 0;  
    for (int i = 0; i < n; ++i)  
        cost += C_in[i][ matchR[i] ];  
  
    return {matchR, cost};  
}
```

```
// 2.5) Побудова мінімального лінійного покриття нулів
```

```
// - matchRow[i] = j якщо рядок i у matching парований зі стовпцем j, і  
накше -1
```

```
// - Починаємо з усіх Непарованих рядків (matchRow[i] == -1), познач  
аємо їх як "видимі" (visRow=1) і кладемо в чергу
```

```
// - З видимого рядка переходимо по нулях у стовпці (робимо стовпе  
ць видимим)
```

```
// - Якщо стовпець має парний рядок, робимо той рядок видимим і те  
ж додаємо в чергу
```

```
//
```

```
// Після обходу:
```

```

// - Лінії малюємо через НЕвидимі рядки (0) та видимі стовпці (1)
std::vector<char> visRow(n, 0), visCol(n, 0);
std::queue<int> q;

// matchRow: рядок → стовпець за поточним matching
std::vector<int> matchRow(n, -1);
for (int j = 0; j < n; ++j)
    if (matchC[j] != -1)
        matchRow[ matchC[j] ] = j;

// Старт: усі непаровані рядки позначаємо й додаємо в чергу
for (int i = 0; i < n; ++i)
    if (matchRow[i] == -1) {
        visRow[i] = 1;
        q.push(i);
    }

// BFS по черзі: рядок → (нулями) → стовпець → (парним ребром) → р
// ядок ...
while (!q.empty()) {
    int r = q.front(); q.pop();
    for (int c : adj[r]) {
        if (!visCol[c]) {
            visCol[c] = 1;
            if (matchC[c] != -1 && !visRow[ matchC[c] ]) {
                visRow[ matchC[c] ] = 1;
                q.push(matchC[c]);
            }
        }
    }
}

// 2.6) Обчислення delta — мінімального ненакритого елемента
//   delta = min{ C[i][j] | visRow[i] == 1 && visCol[j] == 0 }
long long delta = std::numeric_limits<long long>::max();

```

```

for (int i = 0; i < n; ++i) if (visRow[i])
    for (int j = 0; j < n; ++j) if (!visCol[j] && C[i][j] < delta)
        delta = C[i][j];

// 2.7) Оновлення матриці
//
// - Відняти delta з усіх ненакритих клітин (visRow[i]=1 і visCol[j]=0).
// - Додати delta до клітин, накритих двома лініями
//   (тобто visRow[i]=0 і visCol[j]=1; це "перехрещення" ліній).
for (int i = 0; i < n; ++i)
    for (int j = 0; j < n; ++j) {
        if (visRow[i] && !visCol[j])    C[i][j] -= delta; // "uncovered"
        else if (!visRow[i] && visCol[j]) C[i][j] += delta; // "covered twice"
        // інші комірки (covered once) не змінюємо
    }
    // Після оновлення повертаємось на початок циклу: будуємо новий граф нулів і намагаємось побудувати більше пароспівставлення.
}
}

}

```

Нижче наведено два приклади роботи алгоритму (вручну), що демонструють усі ключові кроки:

$$\begin{array}{c}
 \begin{bmatrix} 4 & 1 & 3 \\ 2 & 0 & 5 \\ 3 & 2 & 2 \end{bmatrix} \begin{array}{l} \min=1 \\ \min=0 \\ \min=2 \end{array}
 \end{array}
 \begin{array}{c}
 \text{row reduction} \\
 \begin{array}{ccc} 4-1 & 1-1 & 3-1 \\ \begin{bmatrix} 3 & 0 & 2 \\ 2-0 & 0-0 & 5-0 \\ 3-2 & 2-2 & 2-2 \end{bmatrix} \\ \min=1, 0, 2 \end{array}
 \end{array}
 \begin{array}{c}
 \text{column reduction} \\
 \begin{array}{ccc} 3-1 & 0-0 & 2-0 \\ \begin{bmatrix} 2 & 0 & 2 \\ 2-1 & 0-0 & 5-0 \\ 1-1 & 0-0 & 0-0 \end{bmatrix} \\ 0 & 0 & 0 \end{array}
 \end{array}$$

$$\begin{array}{c}
 \begin{bmatrix} 2 & 0 & 2 \\ 1 & 0 & 5 \\ 0 & 0 & 0 \end{bmatrix} \min=1
 \end{array}
 \begin{array}{c}
 \begin{array}{ccc} 2-1 & & 2-1 \\ \begin{bmatrix} 1 & 0 & 1 \\ 1-1 & & 5-1 \\ 0 & 1 & 0 \end{bmatrix} \\ 0+1 \end{array} \\
 \min\text{-cost}=5
 \end{array}
 \begin{array}{c}
 \begin{bmatrix} 4 & 1 & 3 \\ 2 & 0 & 5 \\ 3 & 2 & 2 \end{bmatrix}
 \end{array}$$

$$\begin{array}{c}
 \begin{bmatrix} 9 & 2 & 7 & 8 \\ 6 & 4 & 3 & 7 \\ 5 & 8 & 1 & 8 \\ 7 & 6 & 9 & 4 \end{bmatrix} \begin{array}{l} \min=2 \\ \min=3 \\ \min=1 \\ \min=4 \end{array}
 \end{array}
 \begin{array}{c}
 \text{row reduction} \\
 \begin{array}{cccc} 9-2 & 2-2 & 7-2 & 8-2 \\ \begin{bmatrix} 7 & 0 & 5 & 6 \\ 6-3 & 4-3 & 3-3 & 7-3 \\ 5-1 & 8-1 & 1-1 & 8-1 \\ 7-4 & 6-4 & 9-4 & 4-4 \end{bmatrix} \\ \min=3, 0, 0, 0 \end{array}
 \end{array}
 \begin{array}{c}
 \text{column reduction} \\
 \begin{array}{cccc} 7-3 & 0-0 & 5-0 & 6-0 \\ \begin{bmatrix} 4 & 0 & 5 & 6 \\ 3-3 & 1-0 & 0-0 & 4-0 \\ 4-3 & 7-0 & 0-0 & 7-0 \\ 3-3 & 2-0 & 5-0 & 0-0 \end{bmatrix} \\ 0 & 2 & 5 & 0 \end{array}
 \end{array}$$

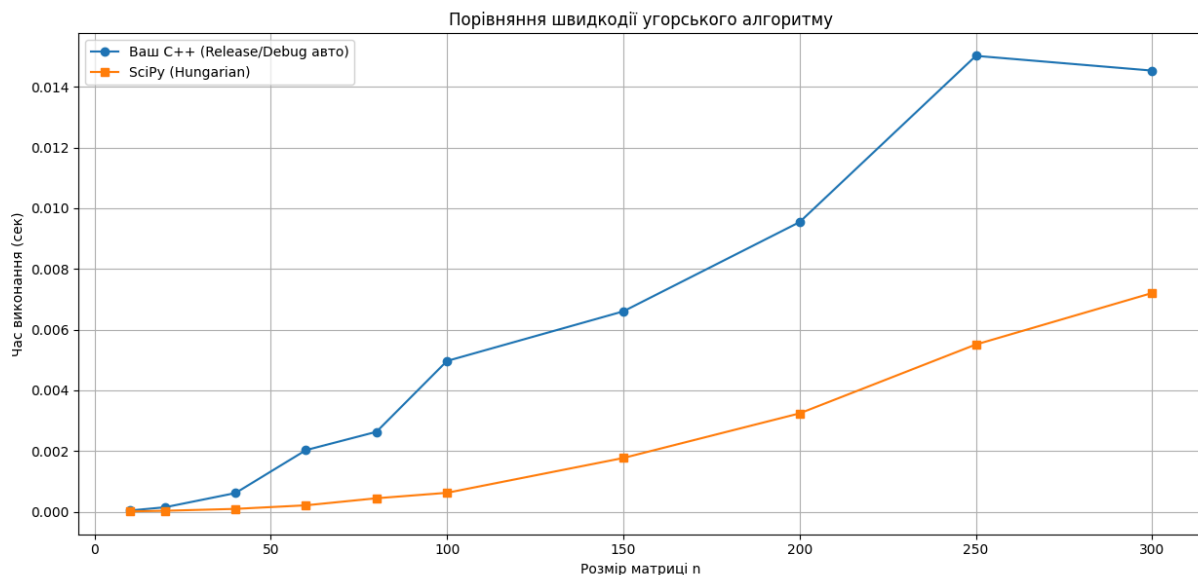
$$\begin{array}{c}
 \begin{bmatrix} 4 & 0 & 5 & 6 \\ 0 & 1 & 0 & 4 \\ 1 & 7 & 0 & 7 \\ 0 & 2 & 5 & 0 \end{bmatrix}
 \end{array}
 \begin{array}{c}
 \begin{bmatrix} 9 & 2 & 7 & 8 \\ 6 & 4 & 3 & 7 \\ 5 & 8 & 1 & 8 \\ 7 & 6 & 9 & 4 \end{bmatrix} \\
 \min\text{-cost}=13
 \end{array}$$

Порівняння з бібліотечною реалізацією (SciPy)

Для порівняння використовувалась функція `scipy.optimize.linear_sum_assignment`

Створено бенчмарк, який на python, який:

- генерує випадкові квадратні матриці різних розмірів,
- запускає мою C++ реалізацію,
- запускає SciPy для тієї ж матриці,
- усереднює час за 5 прогонів,
- будує графік.

Аналіз:

- Обидві реалізації демонструють зростання часу приблизно як $O(n^3)$.
- Реалізація SciPy швидша ($\approx 2-3\times$), що очікувано, адже:
 - писана з високим рівнем оптимізації
 - використовує сучасні покращення алгоритму (я реалізовувала "класичну версію")
 - мінімізує виділення пам'яті

Моя реалізація, хоча й повністю коректна, має більше допоміжних кроків і ґрунтується на простішій версії алгоритму, що впливає на швидкодію.

Порівняння результатів (коректність)

На всіх розмірах матриць результати: SciPy та моя C++ реалізація повністю збігалися за сумарною вартістю.